

какво го очаква. Той безъ колебание рѣши въ себе си да бжде другъ човѣкъ слѣдъ войната. И като че самото щастие помагаше капитану Шмекеру. Защото въпреки лошитѣ слухове, всичко си вървеше умно и спокойно. Дори въ нищо не страдеше и службата въ етапното коменданство.

Какво бждаше той твореше за себе си въ тая война?... Никой не би могълъ да отговори на тоя въпросъ. Онова, което ежедневно всѣкой виждаше, бѣше неговата служебна дѣйность. Все пакъ понѣкога любопитнитѣ падаха въ явно недоумение. Тѣкмо такъвъ случай имаше по врѣмето на ромжнския погромъ. Презъ етапния пунктъ мина тогава единъ господинъ съ търговски инстинки. Отвори се дума за плячката . . . Господи, колко се зарадва капитанъ Шмекеръ отъ тая новина! Най-вече когато господинътъ съ търговскитѣ инстинкти решително заключи: „купувай евтено и после продавай скжпо“. Но като че се упомни тоя господинъ и веднага добави: „да, стига човѣкъ да има готови пари“. Още на другия день хитрото и пѣргаво подофицерче изчезна за продължително време . . . Съвсемъ нарѣдко, обаче, имаше такива случаи на явно недоумение. Около всичко останало се носеха само слухове и нищо повече.

Най-сетне тия слухове съвсемъ порастнаха и веднажъ току се яви въ етапното коменданство единъ полковникъ. Страшно се разтупа сърдцето на капитанъ Шмекеръ . . . Но веднага той юнашки облада себе си и вежливо се поклони на нечакания гостъ. И нѣколко дни наредъ въ помещението на етапното коменданство зацари тревогата. Важниятъ полковникъ сериозно се залови за работа. Той смѣло разрови киижата на етапното коменданство и повика много свидетели. Все пакъ нищо положително не излѣзе на яве . . . И дълго време, преди да обяви своето мнѣние, съобразява нѣщо важния полковникъ. Най-сетне лениво и презъ носъ изгърмѣ неговия басъ: „нема положителни доказателства“. Тия думи напълно окуражиха капитанъ Шмекеръ. Съ смиренъ и набоженъ видъ той заговори прочувствено и дори се просълзи. Той почна съ своята безкористна дѣйность и навѣрно щеше да свърши съ заявлението за накърнена честь, ако не бѣше пакъ изгърмѣлъ ленивия басъ: „е, все трѣбва да има нѣщо“ И само единъ резултатъ даде това дознание: назначиха капитанъ Шмекеръ на друга тилова длъжность. Не се мина, обаче, много и около новата му длъжность за основаха предишнитѣ слухове. Но тѣ си останаха само слухове и той спокойно продължи да служи на своето отечество. . . Защото като че нѣкакъвъ могъщъ ангелъ закриляше тоя достоенъ офицеръ.